

Dániel könyve – Száznolcvannolcadik ნაწილი

Raphiától Paniumig: Az ősi csaták prófétai jelentőségének feltárása

Jeff Pippenger

2024-04-18

A raffiai csata és a paniumi csata két különálló történelmi esemény, amelyek eltérő időszakokban és összefüggésekben zajlottak le, mindazonáltal mindkettő jelentőséggel bír az ókori Júdea és a környező vidékek történetében. A raffiai csata Kr. e. 217-ben zajlott. A paniumi csata Kr. e. 200-ban történt a Szeleukida Királyság (az északi király) és a Ptolemaioszi Királyság (a déli király) között. E két csata Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenegyedik verstől a tizenötödikig terjedő verseiben azonosítható. E két csata megelőzte a Makkabeus-felkelést Kr. e. 167-ben.

A paniumi csata a nevét a közeli földrajzi képződményről, a Panium-hegyről kapta, ahol az összecsapás történt. A Panium név a görög Pán isten nevéből származik, akinek ott templomot szenteltek. A helyet Paniumnak nevezték a Pán tiszteletével való kapcsolata miatt. A templomegyüttest gyakran Pán szentélyének nevezték, hangsúlyozva annak szerepét mint a Pán istennek szentelt vallásos odaadás és imádat helyét. A „Nymphaeum” kifejezés az ókori görög és római vallásban a vízi nimfáknak szentelt emlékművet vagy szentélyt jelöli. A paniumi templomegyütteshez egy barlang és egy természetes forrás is tartozott, amelyekről úgy tartották, hogy nimfák lakják őket, ezért olykor a paniumi Nymphaeumnak is nevezték.

Miután a várost Nagy Heródes fia, Heródes Fülöp újjáépítette és kibővítette, Caesarea Philippi néven vált ismertté a római császár, Augustus Caesar és maga Heródes Fülöp tiszteletére. A templomegyüttes e városon belül fontos vallási központ volt.

Augustus császár uralkodása idején a templomot Augustus tiszteletére újrasantelték vagy átnevezték, ami a császárkultuszt és a római vallási gyakorlatoknak a helyi vallási környezetbe való beépülését tükrözte. Az ősi Caesarea Philippi városának közelében fekvő területet, ahol Pán temploma állt, időnként a „Pokol kapuinak” vagy a „Hádész kapuinak” nevezték.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenhatodiktól tizenkilencedikig terjedő verseiben a hódítás három földrajzi területe jelenik meg, amelyeket a pogány Rómának le kellett győznie ahhoz, hogy a bibliai prófécia negyedik királyságaként és e fejezetben az északi királyként megszilárduljon. A tizenhatodik versben Pompeiust, a római hadvezért úgy azonosítja az ige, mint aki Kr. e. 65-ben meghódította Szíriát, majd Kr. e. 63-ban Jeruzsálemet. A tizenhetedik-től a tizenkilencedikig terjedő versek Julius Caesar egyiptomi hódítását jelölik meg, mint a három akadály közül a harmadikat. Az actiumi csata Kr. e. 31-ben jelöli annak a háromszázhatvan évnél a kezdetét, amely alatt a pogány Róma legfőbb uralkodó hatalomként uralkodott, Dániel könyve tizenegyedik fejezete huszonnegyedik versének beteljesedéseként.

A huszadik versben Augustus Caesar uralma van megjelölve, és ebben a történelmi időszakban született meg Jézus. Majd a huszonegyedik és huszonkettedik versekben a gonosz Tiberius Caesar uralma kerül azonosításra, így módon Krisztus keresztre feszítését jelölve meg. A huszonharmadik

versben az a szövetség van megjelölve, amelyet a makkabeus zsidók a pogány Rómával kötöttek, és így a történelem folyama, amely a tizenegyedik versben kezdődött, megszakad, a történeti elbeszélés pedig visszatér a Kr. e. 161 és Kr. e. 158 közötti időszakra.

A huszonharmadik vers a Makkabeusok vonalát ábrázolja, és jóllehet nem közli prófétai vonaluk minden részletét, a történelmi feljegyzés igen. Kr. e. 217-ben zajlott le a rafiai csata, és annak utóhatásaként egy gyermek király sebezhetővé tette Egyiptomot. Amikor a szeleukida és görög királyok Kr. e. 200-ban terveket szőttek, hogy elbánjanak a gyermek királlyal, Róma beavatkozott a történelem menetébe, és az egyiptomi gyermek király védelmezőjévé lett. Ugyanabban az évben zajlott le a paniumi csata. Majd Kr. e. 167-ben kezdetét vette a Makkabeusok gerillaháborúja.

A makkabeus felkelés Kr. e. 167-ben Modiinban kezdődött, és abban állt, hogy a Makkabeusok nemcsak a Szeleukida Birodalom ellen léptek fel, hanem azokkal a zsidókkal szemben is, akikről úgy ítélték meg, hogy szövetségben állnak a szeleukidákkal. A felkelést vallási indítékok mozgatták, és belső valamint külső ellenséggel szemben hajtották végre. Kr. e. 164-ben a Makkabeusok újraszentelték a templomot, és erről az eseményről emlékezik meg a hanukka zsidó ünnepe. Abban az évben halt meg a hírhedt Antiochus Epiphanes. Ezután Kr. e. 161-től Kr. e. 158-ig létrejött a huszonharmadik versben említett „szövetség” Rómával.

A Makkabeusokra, felkelésükre és Rómával kötött szövetségükre vonatkozó egyetlen közvetlen utalás a huszonharmadik versben található, ám a Hasmóneus-dinasztia története 167-ben Kr. e. Modeinben kezdődött, és a kereszt idejéig tartott. A Hasmóneus-dinasztia végső képviselői Krisztus korának farizeusai voltak. Ezért létezik a hitehagyott zsidóság történetének egy prófétai vonala, amelyet a Makkabeusok képviselnek, s amely Kr. e. 167-ben, a modeini felkeléssel kezdődött, és a huszonegyedik és huszonkettedik versekben ér véget, amikor Jézust megfeszítették.

Történetük a tizenhatodik versben fordulóponthoz érkezett, amikor Róma első ízben, Pompeius által, meghódította Jeruzsálemet. Annak idején Jeruzsálemre hozott pusztításának elsődleges indítéka a Hasmóneus-dinasztia két pártja közötti viszály volt. Attól az időponttól kezdve (Kr. e. 63) Júda római uralom alatt állt. A Makkabeusok Hasmóneus-dinasztiája prófétai értelemben a modeini csatánál kezdődik Kr. e. 167-ben, majd Kr. e. 63-ban Róma fennhatósága alá kerül. E történet kezdete után nem sokkal a Makkabeusok szövetséget kezdeményeztek Rómával, és szövetségre is léptek vele Kr. e. 161-től Kr. e. 158-ig. Kr. e. 63-tól a keresztig és Jeruzsálem végső pusztulásáig, Kr. u. 70-ben, Róma uralma alatt álltak.

A Makkabeusok prófétai vonala a hitehagyott zsidóság vonala, és ezért a hitehagyott protestantizmus vonalát jelképezi. A paniumi csatától a tizenhatodik vers vasárnapi törvényéig a Kr. e. 200, Kr. e. 167, Kr. e. 164 prófétai eseményei, valamint a Kr. e. 161-től Kr. e. 158-ig tartó szövetség meg fognak ismétlődni a hitehagyott protestantizmus történetében. Ezek a jelzőpontok a hét közül való nyolcadik elnök történetében fognak bekövetkezni, a vasárnapi törvényt megelőzően. Kr. e. 200 a republikánus szarv külső vonalát jelképezi a Kr. e. 167-hez viszonyítva, amely a hitehagyott protestáns szarv belső vonalát jelképezi.

Ezek a jelzőpontok lényegében a Hasmóneus-dinasztia történelmi vonalán belül rejtőznek, mindazonáltal Dániel tizenegyedik fejezete negyvenedik versének rejtett történelméhez tartoznak.

Olyan vonal ez, amely annak „a Dániel próféciájának ama részének, amely az utolsó napokra vonatkozik” a része.

Az a tény, hogy a zsidóság a Hanukkát a Makkabeusok felkelésének emlékeztetőre ünnepli, nem minősíti a Makkabeusokat igazaknak. A lázadás miatt a sekina soha nem tért vissza a hetvenéves fogság után újjáépített templomba. Az utolsó próféta üzenet Malakiás által hangzott el, hozzávetőlegesen két évszázaddal a Makkabeusok előtt. A Makkabeusok története azt mutatja, hogy megengedték: politikai vezetőik egyúttal főpapként is működjenek; éppen azt a bűnt, amelyre az egyiptomi Ptolemaiosz is kísérletet tett, és amelyre Uzziás király is vállalkozott. A hagyomány szerint Isten közbelépett, hogy megakadályozza Ptolemaioszt e szentségtörő cselekedetben, és Isten Igéje közvetlenül tanúsítja, hogy Isten valóban közbelépett, amikor Uzziás király megkísérelte betölteni a pap és a király szolgálatát. Dinasztiájuk végső gyümölcse a farizeusok voltak. Nincs ok arra a következtetésre jutni, hogy a Makkabeusok az igazságosság jelképei voltak, annak ellenére sem, hogy a modern zsidóság zsidói történelmi tisztelettel viseltethetnek irántuk.

A protestáns reformáció Luther idejében kezdődött, és fokozatos kibontakozás volt. Nem új hagyomány volt, mert Jézus és az Ő tanítványai protestánsok voltak. Felébredés volt a történelem sötétségéből, amelyben Luther és más reformátorok felébredtek. E fokozatos reformáció csúcspontja a millerita mozgalom volt. Istennek nem csupán arra volt szüksége, hogy a korai reformátorokat Babilon bűneire ébressze rá, hanem az volt a szándéka, hogy elvezesse őket törvényének és menyei szentélyben végzett munkájának teljes megértésére. 1844. április 19-én a protestánsok elutasították a reformáció egyre növekvő világosságát, és hitehagyott protestantizmussá lettek.

A hűséges milleriták akkor „megkapták a palástot”, és a Szentek Szentjébe irányították, hogy befejezzék a munkát, és érett protestáns keresztényekké váljanak. 1863-ban azok, akik megkapták a palástot, engedetlenségük folytán félretették a protestantizmus palástját, és magukra vették Laodicea palástját. A száznegyvennégyezer megpecsételésének végső időszakában, amely 2023-ban, 2001. szeptember 11-e után huszonkét évvel kezdődött, Júda törzsének Oroszlánja felnyitja azokat az igazságokat, amelyek betöltik Dániel könyve tizenegyedik fejezete negyvenedik versének rejtett történelmét, amely az 1989-ben bekövetkezett szovjet összeomlástól a hamarosan eljövendő vasárnaptörvényig terjedő történelem. Ennek során felnyitotta a hitehagyott zsidóság történelmét mint a hitehagyott protestantizmus jelképét.

Isten hitehagyott népének mindkét ága, akár a szó szerinti Júdáé, akár a lelki Júdáé (mindkettő dicsőséges föld), Jeruzsálem meghódításánál ér véget: az előbbi Kr. e. 63-ban, az utóbbi pedig a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénytől. Mindkét vonal olyan hadviselést ábrázol, amelyet tévútra vezetett vallási meggyőződések indítanak. Mindkét vonal a Görögország vallási filozófiái elleni hadviselést jeleníti meg, és mindkettő végül oda jut, hogy a hitehagyók Róma uralma alá kerülnek. A negyvenedik vers három csatáját úgy azonosítom, mint amelyek a Szovjetunió 1989-es összeomlását, az ukrajnai háborút és a vasárnapi törvény idején bekövetkező Pániumot jelképezik, abból a célból, hogy megkülönböztessem e három csatát a három világháborútól.

„Isten Igéje figyelmeztetést adott a közelgő veszedelemre; ha ezt figyelmen kívül hagyják, a protestáns világ csak akkor fogja megtudni, mik Róma valódi szándékai, amikor már túl késő lesz elkerülni a tört. Ő csendben növekszik hatalomban. Tanításai kifejtik befolyásukat a törvényhozás csarnokaiban, az egyházakban és az emberek szívében. Emeli magas és hatalmas építményeit, amelyeknek titkos rejtekeiben meg fognak ismétlődni korábbi üldözései. Lopva és észrevétlenül erősíti erőit, hogy saját céljait előmozdítsa, amikor majd eljön számára a csapás ideje. Mindössze kedvező terepet kíván, és ez már meg is adatik neki. Hamarosan meg fogjuk látni és érezni fogjuk, mi a római elem szándéka. Aki hisz és engedelmeskedik Isten Igéjének, az ezzel gyalázatot és üldöztetést von magára.” The Great Controversy, 581.

A tizedik versben azonosított, a Szovjetunió 1989-es összeomlásától kezdve egészen a tizenötödik versben szereplő paniumi csatáig a pápaság „erősítette erőit, hogy saját céljait előmozdítsa, amikor eljön az ideje annak, hogy lesújtson”. Ezek a versek azokat a prófétai körülményeket azonosítják, amelyek azt a „csapdát” alkotják, amelyet a pápaság készített elő, s amelyből lehetetlen lesz „megmenekülni”. A végső összecsapásban, amelyet a paniumi csata szemléltet, a fenevad képmása az Egyesült Államokban fog megformáltni. E képmás létrejötté az utolsó napokban élő Isten népe számára a végső próba.

„Az Úr világosan megmutatta nekem, hogy a fenevad képmása a kegyelmi idő lezárulta előtt fog felállítani; mert ez lesz Isten népe számára a nagy próba, amely által örök sorsuk eldől. ... A Jelenések 13-ban ez a téma világosan bemutatásra kerül; [Jelenések 13:11–17, idézve].”

„Ez az a próba, amelyen Isten népének át kell mennie, mielőtt megpecsételtetnék. Mindazok, akik Isten iránti hűségüket törvényének megtartásával, valamint a hamis szombat elfogadásának elutasításával bizonyították, az Úr Isten, Jehova zászlaja alá fognak sorakozni, és elnyerik az élő Isten pecsétjét. Akik azonban feladják a mennyei eredetű igazságot, és elfogadják a vasárnap szombatját, azok a fenevad bélyegét fogják kapni.” Manuscript Releases, 15. kötet, 15.

A fenevad képmának kialakulását az az időszak jelképezi, amikor létrejött a Rómával kötött szövetség. Az Egyesült Államok protestáns szarva 1844-ben Róma leányaivá lett, és történetük kezdete megismétlődik történetük végén, amikor ismét úgy határoznak, hogy anyjukat utánozzák.

„Láttam, hogy a kétszarvú fenevadnak sárkányi szája volt, és hogy hatalma a fejében volt, és hogy a rendelet az ő szájából fog kimenni. Azután megláttam a Paráznák Anyját; hogy az anya nem a leányok voltak, hanem tőlük különálló és tőlük megkülönböztetett. Megvolt az ő ideje, de az elmúlt, és leányai, a protestáns felekezetek, következtek ezután a színpadra, hogy ugyanazt a lelkiületet tanúsítsák, amely az anyában volt, amikor üldözte a szenteket. Láttam, hogy miközben az anya hatalma hanyatlóban volt, a leányok növekedtek, és hamarosan azt a hatalmat fogják gyakorolni, amelyet egykor az anya gyakorolt.”

„Láttam, hogy a névleges egyház és a névleges adventisták Júdáshoz hasonlóan elárulnak majd bennünket a katolikusoknak, hogy befolyásukat megszerezzék az igazság elleni fellépéshez. A szentek akkor egy jelentéktelen, a katolikusok előtt kevésbé ismert nép lesznek; de az egyházak és a névleges adventisták, akik ismerik hitünket és szokásainkat (mert gyűlöltek bennünket a szombat miatt, mivel nem tudták megcáfolni azt), elárulják majd a szenteket, és feljelentik őket

a katolikusoknál mint olyanokat, akik semmibe veszik a nép intézményeit; vagyis hogy megtartják a szombatot, és semmibe veszik a vasárnapot.”

„Ekkor a katolikusok felszólítják a protestánsokat, hogy haladjanak előre, és rendeletet bocsátanak ki, hogy mindazokat, akik nem a hét első napját tartják meg a hetedik nap helyett, meg kell ölni. És a katolikusok, akiknek száma nagy, a protestánsok mellé állnak majd. A katolikusok hatalmukat a fenevad képének adják. És a protestánsok úgy fognak cselekedni a szentek elpusztítására, amint anyjuk cselekedett előttük. Ám mielőtt rendeletük eredményt hozna vagy gyümölcsöt teremne, a szentek Isten Hangja által megszabadulnak.” Spalding and Magan, 1, 2.

A szakaszban a „névlegesek” két csoportja szerepel; a „névleges” azt jelenti: „csupán név szerint”; ezek elárulják Isten hűségeseit a katolikusoknak. Ellen White értelmezése a névleges egyházakról és a névleges adventistákról eltér attól, amit azok valójában az utolsó napokban jelképeznek, mert az ő értelmezésében a „névleges adventista” olyan keresztényt jelentett volna, aki magát Krisztus visszatérésében hívőnek vallotta. A próféták azonban inkább az utolsó napokról szólnak, mint azokról a napokról, amelyekben éltek, és az „utolsó napokban” a „névleges adventista” a laodíceai Hetednap Adventista Egyházat jelképezi, a névleges egyházak pedig azoknak a leszármazottai, akik 1844-ben Róma leányaivá lettek.

A Hetednap Adventisták gyűlölni fogják a „homályos népet”, akik Isten igaz képviselői, mert „nem tudják megcáfolni a szombat igazságát”, amely a föld nyugvásának szombatját jelképezi. A Hetednap Adventista Egyház azt vallja, hogy a hetedik nap az istentisztelet napja, de az utolsó napokban az a szombat, amelyet nem tudnak megcáfolni, a 3Mózes huszonhat „hétszerese”, amely az első alapvető igazság volt, amelyet 1863-ban elvetettek.

Az a szakasz, amellyel most foglalkozunk, azokat a prófétai folyamatokat azonosítja, amelyek ahhoz a történelemhez kapcsolódnak, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel veszi kezdetét; a vasárnapi törvényt követő végső megpróbáltatás története azonban először az Egyesült Államokon belül teljesedik be. A vasárnapi törvény idején az Egyesült Államok az egész világot arra fogja kényszeríteni, hogy felállítsa a fenevad képmását, de mielőtt ezt a munkát véghezvinné, már felállította a fenevad képmását az Egyesült Államokban.

„Amikor Amerika, a vallásszabadság földje, a pápasággal egyesülve erőszakot tesz a lelkiismereten, és arra kényszeríti az embereket, hogy tiszteljék a hamis szombatot, a földkerekség minden országának népe arra fog indíttatni, hogy kövesse példáját.” Testimonies, 6. kötet, 18.

„A külföldi nemzetek követni fogják az Amerikai Egyesült Államok példáját. Bár ő jár az élen, mégis ugyanaz a válság fog ránk törni a világ minden részén.” Testimonies, 6. kötet, 395.

Isten népe számára a nagy próba a vasárnaptörvény előtt következik be, mert a vasárnaptörvénynél lezárul a kegyelmi idő a Hetednap Adventisták számára. E próba a fenevad képmásának létrehozásaként van ábrázolva, és a fenevad képmása az egyház és az állam összekapcsolása, amely kapcsolatban az egyház gyakorolja az irányítást. Amiként a protestánsok 1844-ben Róma leányává lettek, és a leány anyjának képmása, úgy a hitehagyott protestánsok is párhuzamos

munkát fognak véghezvinni az utolsó napokban, mert Jézus mindig valamely dolog végét annak kezdetével szemlélteti.

A Dániel 11. fejezetének huszonharmadik versében említett „szövetség” által jelképezett történelem a dicsőséges föld egy magát vallónak mondó hitehagyott népét ábrázolta, amely Rómával való egyesülés létrehozására nyújtja ki kezét. Kr. e. 161-től Kr. e. 158-ig a fenevad képének kialakulását jelképezi, amely a vasárnapi törvényben teljesedik ki.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„De mi az a „fenevad képmása”? és miként kell létrejönnie? A képmást a kétszarvú fenevad készíti, és a fenevad képmása az. Úgy is neveztetik, hogy a fenevad képe. Ahhoz tehát, hogy megtudjuk, milyen a képmás, és miként kell létrejönnie, magának a fenevadnak — a pápaságnak — a jellemzőit kell tanulmányoznunk.

„Amikor az ősegyház megromlott azáltal, hogy eltért az evangélium egyszerűségétől, és elfogadta a pogány szertartásokat és szokásokat, elveszítette Isten Lelkét és erejét; és hogy uralma alá hajtsa az emberek lelkiismeretét, a világi hatalom támogatását kereste. Ennek eredménye lett a pápaság: egy egyház, amely az államhatalmat ellenőrizte, és azt saját céljainak előmozdítására használta fel, különösen az „eretnekség” megbüntetésére. Ahhoz, hogy az Egyesült Államok megalkossa a fenevad képmását, a vallási hatalomnak oly módon kell uralma alá vonnia a polgári kormányzatot, hogy az állam tekintélyét is az egyház használja fel saját céljainak megvalósítására.” A nagy küzdelem, 443.